

Spektaklio „Rožės sapnas“ recenzija

Gustė GEDVILAITĖ

Pauliaus Giedraičio nuotraukos

Spektaklį sudaro keturios, skirtingose erdvėse kuriamos dalys. Kiekviena jų – tai atskira rašytojos meilės išraiška.

Prasidėjus spektakliui, žiūrovai išgirsta fortepijoninę muziką, kurią atlieka rašytoją Mariją Pečkauskaitę-Šatrijos Raganą vaidinanti pedagogė Inga Grušaitė. Ta muzika – tarsi magiško sapno pradžia, tarsi lopšinė, panardinanti klausytoją į svaigią hipnozę. Paminimi praeities elementai, rašytojos sapne pradeda kilti nostalgiški vaizdai. Vaikystė... Staiga paimamas stiklinis burbulas su mažytėmis snaigėmis viduje.

– Tai Užventė, mano namai! – nostalgiskai atsidūsta Marija. Emocijoms nurimus, su gailestinga šypsena veide ji taria: „Kai tik burbulą papurtai, pasirodo snaigės...“ Niekas nepakeis pirmųjų snaigių, iškritusių ant mažo vaikiško delno..

Antroji scena – metamorfozė. Šatrijos Ragana įsimyli. Šį kartą – žmogų, kurį apglėbusi sutana. Tai momentas, kuomet raudona jaunystės rožė pavirsta baltu skaistumo, nuolankumo ir susitaikymo žiedu. Nuo šiol visi Marijos jausmai nukreipti į Viešpatį, rašytojos darbai skirti Jam. Suskamba sielvarto kupinas smuiko bei fortepijono duetas.

Trečioji dalis – pati mistiškiausia. Žiūrovai nemato nė vieno aktoriaus veido. Šį kartą kalba šešėliai ir šviesa. Pašaukimas nesuprantamas akiai ir neprieinamas ausiai, visa tai lieka ir verda žmogaus

viduje. Spektaklyje materialaus ir vidinio pasaulio barjero vaidmenį atlieka širma, apsauganti tai, kas šventa, nuo smalsios ir įžūlios akies, nenorinčios ir negalinčios suprasti to, ko suprasti nelemta.

Paskutinė dalis – lengvas *adieu*, išsprūstantis pro sunkias, išvargusias Šatrijos Raganos lūpas. Jau nystės dienas nusineša jazminų kvapas, žodžius ir mintis – vidinė tyla, meilę ir džiaugsmą – Dievo šypsnyks, o pačią Mariją – šalto vakaro gaiva ir rimtis. Mes liekame stebėti, kaip mūsų širdis palieka Šatrijos Raganos dvasia, regime kaip mažos liepsnelės, atklydusios iš pačių mūsų širdžių gilumų, dega kartu – vieningos, karštos ir amžinos.

Nuotraukose – scenos iš rugsėjo 12 d. Renavo dvaro sodyboje vykusio spektaklio „Rožės sapnas“; kairėje (iš kairės): I. Grušaitė (Šatrijos Ragana), E. Rupeika (Tarnas) ir spektaklio režisierė A. Lementauskienė